

अथ इति षष्ठ्यन्तपाठे पूर्वमधर्मेणाकांतासतीयमवनिरिदानीं त्वद्वलेन माधवबलसहायेन धर्मेण कर्त्राजिता युवाभ्यां खलनाशेकते सति धर्मः प्रादुरभूदित्यर्थः ॥ १० ॥ दिष्ट्या भाग्येन कच्चिदितिकामप्रवेदने अने वक्त्रमणातबमोदंसुहृद्वीणनं विशोकत्वं च कामयमानस्त्वां पृच्छामीत्यर्थः ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ किं नु वक्ष्यतीति वधूः कनिष्ठभ्रातृभार्यात्वात् सुषाभूता वार्ष्णेयी सुभद्रामेमां प्रति किं नु वक्ष्यति राज्यलोभेन त्वयामपुत्रो घातित इति वक्ष्यत्येवेति भावः तथामधुसूदनं हरिं इतः द्वारकां प्रति गतं संतं प्रति वासिनी अस्मज्जयश्रवणोत्सुका द्वारका द्वारका वासिजनसमूहः किं नु वक्ष्यतीति संबंधः खलहं त्रास्वजनपीडापहं

भवता बाहुवीर्येण प्रसादान्माधवस्य च ॥ जितेयमवनिः कृत्स्नाधर्मेण च युधिष्ठिर ॥ १० ॥ दिष्ट्या मुक्तस्तु संग्रामादस्माह्लोकभयं करात् ॥ क्षत्रधर्मरतश्चापिकच्चिन्मोदसि पांडव ॥ ११ ॥ कच्चिच्च निहता मित्रः प्रीणासि सुहृदो नृप ॥ कच्चिच्छ्रियमिमां प्राप्य न त्वां शोकः प्रबाधते ॥ १२ ॥ युधिष्ठिर उवाच विजितेयं महीकृत्स्ना कृष्णबाहुबलाश्रयात् ॥ ब्राह्मणानां प्रसादेन भीमार्जुनबलेन च ॥ १३ ॥ इदं मम महदुःखं वर्तते हृदि नित्यदा ॥ कृत्वा ज्ञातिक्षयमिमं महांतं लोभकारितं ॥ १४ ॥ सौभद्रं द्रौपदेयांश्च घातयित्वा सुतान् प्रियान् ॥ जयोयमजयाकारो भगवन् प्रतिभाति मे ॥ १५ ॥ किं नु वक्ष्यति वार्ष्णेयी वधू मे मधुसूदनं ॥ द्वारका वासिनी कृष्णमितः प्रतिगतं हरिं ॥ १६ ॥ द्रौपदी हतपुत्रेयं रुपणाहतबांधवा ॥ अस्मत्प्रियहिते युक्ता भूयः पीडयतीव मां ॥ १७ ॥ इदमन्यत्तु भगवन् यत्त्वां वक्ष्यामि नारद ॥ मंत्रसंवरणेनास्मि कुंत्यादुःखेन योजितः ॥ १८ ॥ यः स नागायुतबलो लोकेऽप्रतिरथोरणे ॥ सिंहखेलगतिर्धोमानघृणी दातायतव्रतः ॥ १९ ॥ आश्रयो धार्तराष्ट्राणां मानी तीक्ष्णपराक्रमः ॥ अमर्षी नित्यसंरंभी क्षेप्तास्माकं रणे रणे ॥ २० ॥ शीघ्रास्त्रयश्च यो धीचरुतीचाद्भुतविक्रमः ॥ गूढोत्पन्नः सुतः कुंत्याभ्रातास्माकमसौ किल ॥ २१ ॥ तोयकर्मणितं कुंती कथयामास सूर्यजं ॥ पुत्रं सर्वगुणोपेतमवकीर्णजलेपुरा ॥ २२ ॥ मंजूषायां समाधाय गंगास्रोतस्य मज्जयत् ॥ यंसूतपुत्रं लोकोयं राधेयं चाभ्यमन्यत ॥ २३ ॥ स ज्येष्ठपुत्रः कुंत्यावैभ्रातास्माकं च मातुजः ॥ अजानता मया भ्रात्रा राज्यलुब्धेन घातितः ॥ २४ ॥ तन्मे दहति गात्राणि तूलरा शिमिवानलः ॥ न हितं वेद पार्थोपि भ्रातरं श्वेतवाहनः ॥ २५ ॥ नाहं न भीमो न यमौ स त्वस्मान्वेद सुव्रतः ॥ गता किल पृथातस्य सकाशमिति नः श्रुतं ॥ २६ ॥

त्राईश्वरेण त्वया साधुः स्वीयः सौभद्रः कथं घातित इति वक्ष्यत्येवेति भावः एतच्च कृष्णस्य मधुसूदनं हरि मिति विशेषणद्वयसामर्थ्यादेव लभ्यते ॥ १६ ॥ यतो हतपुत्राहतबांधवाऽतः रुपणादीनातिदुःखिता इत्यर्थः प्रियंसुखकरं हितं पथं प्रियं च तद्वित्तं च तस्मिन्नर्थे युक्ता सन्नद्धा ॥ १७ ॥ मंत्रसंवरणेन गूढोत्पन्नस्यास्माद्भ्रातुः कर्णस्याप्रकाशेन ॥ १८ ॥ तदेवाह त्रिभिः यः स इति सिंहस्येव खेलो युद्धक्रीडागतिर्गमनं च यस्य स तथा घृणी दयालुः ॥ १९ ॥ अमर्षी परोत्कर्षासहिष्णुः नित्यसंरंभी सदा क्रोधवान् ॥ २० ॥ २१ ॥ पुत्रं स्वस्येति शेषः अवकीर्णं त्यक्तं ॥ २२ ॥ २३ ॥ मातुजः मातृसंबन्धेन ॥ २४ ॥ श्वेतवाहनोर्जुनः ॥ २५ ॥ २६ ॥